

Jitka Radimská

Adéla:

Paní profesorka Jitka Radimská se narodila 17. ledna 1948 v Bohumíně do rodiny Novotných.

„Tatínek pocházel z Brtnice u Jihlavy, takže z Vysočiny a když mi kamarádka připravovala rodokmen, podklady, tak se dostala vlastně až do 17. století. Jmenoval se Novotný a byl to švec, který šil boty z nové kůže. Proto Novotný. To jsem nikdy do té doby nevěděla. No a moje maminka, tak ta má taky úžasný původ, protože část její rodiny přišla do Ostravy z Haliče, to je dnešní Ukrajina a Polsko a tam byly solné doly. A odtud předci mého dědy přišli na Ostravsko, protože tam se také těžilo.“

Adéla:

Je hrdá na své kořeny, které zná i díky rodinným kronikám s láskou také vzpomíná na výchovu svých rodičů.

„Měli nás rádi a vychovávali nás měrou spravedlivou.“

Honza:

Během školních let ji i díky inspirativním učitelům nadchla hudba a francouzština. Mezi těmito 2 obory také volila, když se rozhodovala o životní kariéře.

„Pak jsem měla štěstí na gymplu na kantory. Franštinářka, ještě žije, ta mě naučila francouzsky a přitom na tu francouzštinu to byla taková náhoda. Naši chtěli němčinu, angličtinu jsme neměli a ona přišla do té třídy, ta franštinářka a říkala, víte, ona je vás na té němčině nějak jako moc. Mělo by to být tak půl na půl, tak jsme řekli, tak mi půjdeme.“

Rost'a:

Po dokončení studií francouzštiny na vysoké škole v Brně se odstěhovala za svým manželem do Českého Krumlova. Podala žádost o umístění na gymnázium v Českém Krumlově, dlouho bez odezvy. V období, kdy se rozhodovali odstěhovat se z jižních Čech, přišla dobrá zpráva a sice, že paní Radimská dostala místo na gymnáziu. Zde učila plných 20 let až do sametové revoluce.

„Jak jsem učila tu francouzštinu, nabízeli mi Francouzi i pomoc. Tak první co jsem chtěla, adresu družební školy. A to, že se jezdí z gymnázia vašeho do Burgundska, do toho Salonu-sur-Son tak to vlastně jsem založila.“

Kryštof:

Na začátku 90. let se významně zasloužila o založení katedry romanistiky na nově vzniklé Jihočeské univerzitě. Aby se to povedlo, musela sehnat vyučující i zájemce o studium tohoto oboru.

„Děkanem té fakulty a rektorem univerzity byl matematik, pan profesor Divíšek. No a on mě tak poslouchal a povídá mi, no tak jak vás tak poslouchám, tak vidím, že jste taková rázná žena. Tak přijďte, až budete mít koho učit, až budete mít, kdo to bude učit a až budete mít plány, jak se to bude, podle čeho učit. No tak jsem na jaře přišla znovu.“

Medard:

Katedru se jí povedlo založit a časem se stala její vedoucí, čehož nutnou součástí bylo získání akademických titulů. Její habilitační práce byla podkladem pro první odbornou publikaci, po které následovalo ještě mnoho dalších. Za nejvýznamnější z nich sama považuje učebnici francouzštiny Planetka.

„Knížka, které si nejvíc vážím, kterou jsem napsala, to je učebnice francouzštiny pro malé děti, které ještě neumí číst a psát.“

Sofie:

Paní Radimská je také nositelkou mnoha ocenění. Mezi nejvýznamnější patří rytíř Řádu akademických palm, které získala ze zásluhy o šíření francouzského jazyka, vědy a kultury. V roce 2019 obdržela ocenění udělané Mezinárodní federací učitelů živých jazyků za rozvoj a zkvalitňování výuky cizích jazyků a šíření cizojazyčné kultury. Ve své zemi k tomu sama říká.

„Toho si moc vážím, protože musí vás někdo navrhnout a mně navrhl klub moderních filologů.“

Sofie:

Nakonec jsme se paní Radimské zeptali, co vzkazuje současné generaci

„Važte sílu slova. A vždycky přemýšlejte, vždycky máte možnost volit slova. A uvědomte si jakou to slovo má sílu, váhu a že není bezmocné, ale že vlastně, i když to vypadá, že někoho nepřekřičíte, tak vlastně to slovo je vyjádřením někoho, něčeho a je to určitě takové prostě člověčí, něco, co vám nikdo neodpáře.“